

— Ми вирушаємо у велике плавання, — пояснив Кроко.
— Як у нашій пригодницькій книжці! — радісно пискнув Їжко.

— Ми спустатиме-е-е-емося Шумківським потічком до самого моря! А там шукатиме-е-е-емо Острів скарбів. На ньому сховано скриню, до ве-е-ерху наповнену золотом. Хоче-е-ете з нами? — запитала Меекі.

— Не знаю, — вагався Кіт-лікар. — Після полудня передавали дощ, а ваш корабель важко назвати непотоплюваним.

То була правда. Шумківським потічком йшов величний вітрильник.

Кіт-лікар і Йоші не могли відірвати від нього погляду, аж поки той підійшов до самої вілли «Яблуня» і кинув якір.

— Овва, шумляни! Що це ви таке затіяли? — поцікавився Кіт-лікар.

Прихистком для порятованих став уламок верхньої палуби. Там вони й сховалися, щоб перечекаати негодую. Шумляни притиснулися одне до одного, і вже невдовзі в їхніх серцях зашуміла надія на кращі часи.

Хоча тільки звернуло з обіду, надворі було темно, як уночі.

— Ми причадили! Це-е-е ж так романтично! Правда? — вигукнула Меекі.

— Ха-ха, — нервово засміявся Йоші.

— Хтось знає, де ми? — писнув Їжко.

— Мабуть, недалеко від моря. Ми пливли досить довго, — рохнула Свинка Хрю.

— Сподіваюся, незабаром повз нас проходить корабель. Нас побачать і заберуть додому, — белькотів Кроко.

— Щось я не пригадую, щоб Шумківським потічком ходили кораблі. Окрім нашого... — пирхнув Йоші.

— Так, але в цих краях усе може бути геть інакше, — заперечив йому Лелепуга.

— Чекаю не дочекаюся, коли доберуся до своїх інструментів. Тільки ними зможу відімкнути замок. А тоді — дивіться на те золото, хай вам хоч повилазить! — вигукнув Маленький Марсіанин.

— Але попереду ще довжелезна дорога, — бурмотів Йоші.

Кіт-лікар відповів на це хихотінням. Ніхто, правда, не зрозумів чому.

у справжній морський шторм, зазнали кораблетрощі й порятувалися на незвіданому березі. А тоді пережили завал у печері й стали свідками подвигу нашого друга. Мало того — ми повертаємося з повною скринєю скарбів!

— Повною під самий вершечок, не інакше, — рохнула Свинка Хрю, яка несла на спині важку скриню.

— Навіть негаразди, які нас спіткали, тільки додали барв нашій пригоді, — пробелькотів Кроко.

— Як же-е-е було романтично! Але-е-е я рада, що ми пове-е-ертасемося додому, — мекала Меекі.

— А я залюбки продовжив би наші мандри, — озвався Лео, — але ж так цікаво дізнатися, що сховано у скрині.

